

Arrest

nr. 315 100 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Pastor Raeymaekersstraat 25
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 maart 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 mei 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F.-Z. B., verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Arabische etnie te zijn. U bent geboren in de Marokkaanse stad Guercif op (...) 2003. U groeide op samen met uw familie in Marokko en jullie woonden opeenvolgend in Guercif, Hoceima en Oujda.

Uw vader liet u naar school gaan toen u klein was, maar toen u ouder werd, liet hij dat niet meer toe. U werd ook geslagen door uw vader en kreeg maar erg weinig bewegingsvrijheid.

In 2016, toen u dertien jaar oud was, stuurde uw vader u naar België om te gaan wonen in Antwerpen bij uw nonkel en diens gezin. U bent nadien nooit meer teruggegaan naar Marokko.

Op een bepaald moment wilde uw nonkel in België u laten trouwen met een veel oudere man. U bent dan weggelopen van het huis van uw nonkel en diende klacht tegen hem in bij de politie. U werd hierin bijgestaan door het Centrum voor Leerlingenbegeleiding van uw school. Nadien kwam u terecht in een opvangcentrum, waar u verbleef tot u achttien jaar werd. U studeerde ondertussen verder. Uw droom was om verpleegster te worden.

Toen u achttien jaar was, leerde u via een dating applicatie O. A. kennen met wie u religieus trouwde. Jullie relatie hield twee jaar stand. Jullie hadden veel ruzie en hij liet u niet werken buitenhuis. U moest thuis poetsen en mocht geen contact hebben met anderen. Toen u twee maanden zwanger was, sloeg O. u waardoor u de foetus bent verloren. U diende klacht in tegen uw echtgenoot en u verliet hem. U kwam op dan een tijd op straat terecht tot u werd opgevangen door een gezin in Wavre, waar u actueel verblijft en u wordt onderhouden.

Ongeveer twee jaar geleden, in 2022, heeft uw broer Y. u één keer één bericht gestuurd via WhatsApp waarin hij u schreef dat hij u zou vermoorden omdat u de goede naam van uw familie had bezoedeld.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 5 december 2023.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u in hoofdorde dat u gedood zal worden door uw vader en uw broer. In ondergeschikte orde vreest u dat de politie in Marokko u niet zal helpen.

Ter staving van uw verzoek hebt u de volgende documenten neergelegd, allemaal in kopie: diverse opleidingen schooldocumenten van België, de PV van klachtneerlegging bij de Belgische politie dd. 14.03.2019, een verblijfsattest van vzw De Oever dd. 12.05.2020, een bijlage aan uw arbeidsovereenkomst in België dd. 13.12.2019 betreffende verwerking persoonsgegevens, medische vragenlijst stagiairs betreffende stage in de gezondheidszorg in België en tot slot een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9 november 2020 met AR nr. RvV 248 026.

Op 15 maart 2024 liet u via e-mail nog kopie worden van uw verzoekschrift met beroep tot vernietiging van 28 mei 2020 dat u had ingediend tegen het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) dd. 24 april 2020. Ook stuurde u een foto van u en uw echtgenoot in huwelijkskledij en een schoolcertificaat van Marokko voor het schooljaar 2015-2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van alle elementen in uw dossier en uw verklaringen dient er te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U stelt bij terugkeer naar Marokko in hoofdorde te vrezen dat u door uw ouders en broer zou worden geslagen en vermoord (CGVS p. 12). In ondergeschikte orde stelt u dat de Marokkaanse politie en het gerechtelijk apparaat u niet zullen helpen (CGVS p. 12).

Er dient ten eerste worden opgemerkt dat uw claim nood te hebben aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u sinds 2016 in België verblijft en pas op 5 december 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst in België. Dat u hiermee meer dan zeven jaar wachtte, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees, die volgens uw verklaringen reeds bestond vóór uw vertrek uit Marokko.

U verklaarde dat u asiel heeft aangevraagd einde 2023 op aanraden van Syrische en andere mensen op straat (CGVS p. 15). U vertelde dat u niet eerder asiel vroeg omdat het u aan de nodige informatie ontbrak aangaande deze procedure en u ook niet wist waar het CGVS gevestigd was (CGVS p. 16). Deze verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden. U zei immers dat uw vorige advocaat u had gezegd dat u geen recht had op asiel (CGVS p. 15). Hiermee werd duidelijk dat u vroeger reeds juridische bijstand genoot inzake een eventueel verzoek om internationale bescherming. Bovendien bent u sinds 2016 in België (Verklaring DVZ, vraag 33) en bent u regelmatig met politie en sociale hulpverlening in contact gekomen in België. De politie heeft u zelfs expliciet op de mogelijkheid asiel aan te vragen gewezen toen u bij hen klacht ging neerleggen (CGVS p. 16). Bovendien blijkt u in 2020 de bijzondere procedure te hebben doorlopen inzake de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en werd u in het kader daarvan gehoord op de DVZ (zie uw stuk 6, arrest RvV dd. 9.11.2020 en uw stuk 7). Deze procedure

betreft een specifieke procedure voor nietbegeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en de minderjarige te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. Tijdens deze procedure werd u bijgestaan door een raadsman die u ook op de mogelijkheid van een verzoek om internationale bescherming zou kunnen gewezen hebben. Dat u wel in staat was om de weg tot die procedure te vinden, maar niet tot het CGVS / internationale bescherming doet zeer ernstig de wenkbrauwen fronsen. Tot slot werd u als niet begeleide minderjarige vreemdeling een voogd toegewezen. Deze voogd had u ook kunnen bijstaan bij een asielprocedure (zie uw stuk 2, PV van verhoor dd. 14.03.2019 en uw stuk 6, arrest RvV dd. 9.11.2020). In deze omstandigheden moet besloten worden dat de bewering dat u geen weet zou hebben gehad over de mogelijkheid van een procedure inzake internationale bescherming manifest ongeloofwaardig is, waarmee u uw algemene geloofwaardigheid op de tocht zette.

Bovendien legde u bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen in de voorbije jaren. U verklaarde in 2016 uit Marokko te zijn weggegaan en nadien nooit meer te zijn teruggekeerd (CGVS p.11). Uit de gegevens van uw Marokkaans paspoort blijkt evenwel wat dit werd afgeleverd op 8 november 2017 in Oujda in Marokko (zie kopie paspoort, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Uit het Schengen visum in dit paspoort blijkt bovendien dat u op 11 januari 2018 in Fes was en op basis van een uitreisstempel op 23 januari 2018 in Nador. Ook blijkt ook zwart op wit dat op basis van uw klachtneerlegging op 14 maart 2019 ten aanzien van de politie van Antwerpen dat u sedert 2018 in België was (PV dd. 14.03.2019 Not. Nr. AN.43.LB.(...)/2019, p. 2, 3e alinea). Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt eveneens dat u sedert maart 2018 in België verblijft (zie uw stuk 6). Het door u op 15 maart 2024 via email toegevoegde schoolcertificaat van Marokko, waaruit blijkt dat u school liep in Marokko tijdens het schooljaar 2016-2017, bevestigt ook dat u na 2016 wel degelijk nog in Marokko bent geweest (zie uw stuk 9). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop u op ontkennde te hebben gezegd dat u sinds 2016 in België was (CGVS p. 19). Dat u leugenachtige verklaringen aflegde over uw moment van vertrek uit Marokko en niet de waarheid sprak toen u verklaarde dat u na uw vertrek nooit meer naar daar was teruggekeerd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees. U sprak alleszins niet de waarheid als u zei dat u sinds 2016 niet meer in Marokko kwam, terwijl het van belang is dat u een correct beeld schetst van uw situatie en uw verblijfplaatsen om uw nood aan internationale bescherming te kunnen onderzoeken (CGVS p.11).

Verder moet worden vastgesteld dat met wat u vertelde over uw problemen in Marokko, niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees te moeten koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U zei dat uw vader u niet wilde als dochter omdat Marokkaanse vaders alleen jongens willen (CGVS p. 12). Verder mocht u niet studeren en mocht u zelfs niet naar de dokter gaan (CGVS p. + p. 12). U kreeg geen geld of kledij van uw vader en u mocht niet kiezen wie te trouwen (CGVS p. 12). Uw vader liet u in Marokko alleen in huis, zonder eten (CGVS p. 12). U vreest uw vader en uw broer omdat zij u zullen doodmaken en de politie in Marokko zal u niet helpen (CGVS p. 12).

Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat u zei dat u maar beperkt naar school was mogen gaan in Marokko en uw vader u dat plots verbood (CGVS p.6). U wist wel niet tot welke leeftijd u naar school was kunnen gaan (CGVS p. 6), bevreemdend, want immers was dit één van de essentiële elementen in uw asielaanvraag (CGVS p. 12).

Er kan verder geen geloof worden gehecht aan wat u vertelde over uw uiterst slechte leefsituatie aangaande uw opvoeding, opvang en opleiding in Marokko.

De inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) is immers op diverse punten volledig in tegenspraak met wat u vertelde op het CGVS (zie uw stuk 6, arrest RvV dd. 9 november 2020). Deze procedure bij de RvV betrof een uitspraak over het door u ingediende beroep tot vernietiging tegen het bevel tot terugbrenging (de bijlage 38) (zie uw stuk 7). Dit bevel was er gekomen na afloop van de bijzondere procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. U had bij de RvV een beroep tot vernietiging aangetekend tegen de beslissing van de DVZ dd. 24 april 2020 waarbij werd beslist dat de duurzame oplossing niet uit een verblijf in België bestond, maar uit een spoedige terugkeer naar Marokko waar u kon worden herenigd met uw familie (zie uw stuk 6, arrest RvV, p.2-5). De RvV wees uw beroep tot nietigverklaring af als ongegrond (uw stuk 6, arrest RvV, p. 16).

In dit arrest werd door de RvV vastgesteld dat er in Marokko een family assessment werd uitgevoerd waarbij uw vader werd geïdentificeerd en gelokaliseerd (uw stuk 6, arrest RvV, p. 11). Uit dit assessment bleek dat uw vader vond dat zijn kinderen beter af waren in België om daar te gaan studeren (uw stuk 6, arrest RvV, p. 13). Uw vader bleek hiervoor een afspraak te hebben met zijn broer in België en wilde behalve u, ook zijn andere kinderen naar België laten overkomen (uw stuk 6, arrest RvV p. 13). Er werd ook vastgesteld dat u regelmatig en goed contact had met zowel uw vader als uw moeder in Marokko en u zelfs aangaf uw vader te missen (uw stuk 6, arrest RvV p. 11).

Er werd door de RvV vastgesteld dat de DVZ had geoordeeld dat de door u ingeroepen problemen en spanningen onvoldoende ernstig waren om de eenheid van het gezin in twijfel te trekken (uw stuk 6, arrest RvV p. 11). De DVZ had gemotiveerd dat een scheiding met uw ouders enkel in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling kon worden gerechtvaardigd en er in uw dossier daarvan geen sprake was (uw stuk 6, arrest RvV p. 11). Er werd op gewezen dat de redenen voor uw komst naar België eerder van economische aard waren en tot doel hadden om u in België te laten studeren (uw stuk 6, arrest RvV p. 11). In

het arrest werd ook nog eens vastgesteld dat uw vader schooldirecteur was, een behoorlijk inkomen en een groot huis had waarmee hij zijn gezin kon onderhouden (uw stuk 6, arrest RvV, p. 12). Uit het onderzoek van een medewerker van het Belgische consulaat dat in Oujda werd gevoerd, bleek dat uw vader geen problemen had om zijn kinderen zelf te onderhouden (uw stuk 6, arrest RvV, p. 12).

Zodoende oordeelde de RvV dat het niet kennelijk onredelijk was dat waar de DVZ op basis van de voorliggende gegevens, waaruit geenszins bleek dat uw vader u niet langer als zijn dochter zou aanvaarden, had geoordeeld dat niet bleek dat de familiale problemen en spanningen die er tussen u en uw vader waren voldoende ernstig waren om de eenheid van het gezin in twijfel te trekken of om aan te nemen dat u niet langer een adequate opvang en verzorging zou kunnen genieten bij uw gezin in Marokko (uw stuk 6, arrest RvV, p. 12).

Bijzonder opmerkelijk: uit dit arrest van de RvV blijkt zelfs dat u zelf niet had betwist dat u tot uw komst naar België steeds school heeft kunnen lopen in Marokko en dat uw school in Marokko zelfs gekend stond als een goede school (uw stuk 6, arrest RvV, p. 13). Er kon zelfs worden aangenomen dat uw vader het belangrijk vond dat u geschoold werd, reden waarom hij u naar België stuurde (uw stuk 6, arrest RvV, p. 13).

De inhoud van dit arrest toonde zwart op wit aan dat wat u vertelde over uw problemen in Marokko met uw vader en het gebrek aan opleiding en de slechte opvoedingssituatie manifest ongeloofwaardig was.

Toen u met de inhoud van dit arrest van de RvV werd geconfronteerd op het CGVS en er op gewezen werd dat u nog steeds contact had met uw ouders en er was geoordeeld dat u kon terugkeren naar Marokko, gaf u op het CGVS toe dat u inderdaad had gezegd dat u terug wilde keren naar Marokko en dat men u had gezegd dat u daar kon studeren en werken, maar dat u eerst een contract wilde zien als bewijs (sic) (CGVS p. 20). Met dergelijke “eerst-zien-dan geloven” verklaring kon u de pertinente inhoud van het arrest van de RvV uiteraard niet zo maar van tafel vegen.

Na confrontatie dat de RvV vast had gesteld dat de redenen om naar België te komen vooral van economische aard waren geweest om u in België te laten studeren (CGVS p. 20 + uw stuk 6, p. 13, 3e alinea) gaf u aan dat u bij terugkeer niet altijd voor uw moeder in Marokko zou willen zorgen, omdat u zelf ook “een leven” en een job wil hebben en zelf “heel veel dingen” wil kunnen doen (CGVS p. 20). Dergelijke verklaringen raken inderdaad enkel sociaaleconomische motieven, wat buiten de toepassing van de Vluchtenconventie valt.

Wat uw voorgehouden gebrek aan medische hulp in Marokko betreft, moet worden vastgesteld dat u dit concretiseerde door het niet mogen laten verwijderen van uw melktandjes (CGVS p. 13). Bezwaarlijk kan dit beschouwd worden als gebrek aan noodzakelijke medische hulp die zou kunnen leiden tot bescherming in de zin van de Vluchtelingconventie. Dat u tweemaal in België TBC heeft opgelopen en daarvoor medisch geholpen bent, valt eveneens buiten de scope van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 13).

Dat uw vader u geslagen heeft in Marokko, moet ernstig gerelativeerd worden, want toen u werd doorgevraagd uit te leggen wat uw vader allemaal heeft gedaan, zei u dat hij u één keer geslagen heeft met een steentje op uw voorhoofd toen u zeven à acht jaar oud was (CGVS p. 13). Indien dit al waar zou zijn, is dit feit betreurenswaardig, maar onvoldoende om tot een nood aan internationale bescherming in uwe hoofde te leiden.

Verder gaf u aan dat uw vader uw moeder ook veel heeft geslagen (CGVS p. 13). Voor zover dit echt gebeurd is, is ook dit te betreuren, maar moet vastgesteld worden deze feiten kaderen in gemeenrechtelijke en private familiale sfeer, wat buiten de toepassing van de Vluchtenconventie valt. Bovendien verklaarde u dat uw moeder niet accepteerde dat uw vader een andere vrouw wilde en dat uw moeder en u een tijd opvang in een centrum hebben gehad in Marokko (CGVS p. 14). Met deze verklaring maakte u zelf duidelijk dat ook alleenstaande vrouwen met kinderen hulp kunnen krijgen in Marokko.

Dat uw broer Y. u één keer één bericht heeft gestuurd via WhatsApp waarin hij dreigde u te vermoorden, is een blote bewering (CGVS p. 11). U legt hiervan geen enkel bewijsstuk voor. Bovendien is dit feit, voor zover er al enig geloof aan zou kunnen worden gehecht – quod non – op zich onvoldoende ernstig om een vrees in de zin van de Vluchtenconventie aannemelijk te maken. Het is ook eerder gemeenrechtelijk van aard, aangezien u verklaarde dat uw broer u dit stuurde omdat u de naam van de familie ten schande zou hebben gemaakt (CGVS p. 10). Hier moet aan worden toegevoegd dat na die ene bedreiging van uw broer, uw broer u blokkeerde op de gsm (CGVS p. 14). Letterlijk zei u dat dit alles was en het nadien gedaan was met de bedreigingen (CGVS p. 14). Dus behalve deze ene bedreiging, die dateert van 2022 werd u nadien met rust gelaten door uw broer en is er verder niets gebeurd (CGVS p. 15). Bijgevolg kunnen deze beweringen niet volstaan om in uw hoofde te gewagen van een vrees bij terugkeer.

Er kan ook maar moeilijk worden ingezien waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Marokko, terwijl uw jongere zussen daar actueel wel nog steeds blijven (CGVS p. 15). En, dat uw vader niet goed kon omgaan met uw moeilijk karakter toont opnieuw geen vrees aan in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS p. 15).

Er dient ook te worden opgemerkt dat waar u stelt dat u het onmogelijk acht om eender waar in Marokko de bescherming van de overheid in te roepen (CGVS p. 16) dit opnieuw een blote bewering is die u met geen enkel concreet element staft. Uit algemeen beschikbare informatie blijkt dat er in Marokko wel degelijk een werkend gerechtelijk apparaat bestaat waarop u beroep zou kunnen doen. U bracht geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Dat u als volwassen vrouw nergens in Marokko zou kunnen gaan wonen en evenmin geen enkel beroep zou kunnen doen op enige opvang, maakte u evenmin aannemelijk (CGVS p. 16). Zoals supra gesteld, verklaarde u zelf dat u en moeder een tijdje terecht konden bij een opvangcentrum in Marokko (CGVS p. 16). Waarom dit in uw geval bij terugkeer anders zou zijn, maakt u niet aannemelijk.

U zei ook dat u bij terugkeer niet meer naar school zou kunnen gaan in Marokko (CGVS p. 17). U gaf hierbij echter aan niet te weten of er hogescholen of universiteiten zijn in Marokko en u bleek zich hierover ook niet te hebben geïnformeerd (CGVS p. 17). Het is algemeen bekend dat Marokko over een goed uitgebouwd onderwijssysteem beschikt. U toont in het geheel niet aan waarom u daarop geen beroep zou kunnen doen bij terugkeer.

Dat u niet meer gelovig bent en ook van plan bent om uw hoofddoek niet meer op zetten, wat als gevolg zou hebben dat u gedood zou worden in Marokko, is een zoveelste element in uw relaas dat u op geen enkele wijze aannemelijk maakte (CGVS p. 18). In dit kader gaf u trouwens zelf aan dat u dienaangaande geen probleem zou hebben in een stad in Marokko, maar dit wel een probleem is omdat u van een dorp afkomstig bent en uw ouders streng zijn (CGVS p. 18). Er valt echter niet in te zien waarom u zich niet elders in Marokko zou kunnen vestigen, weg van uw strenge familie en uw conservatief ingestelde geboortestreek. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS droeg u overigens een hoofddoek, waar u als reden voor opgaf dat u anders wordt uitgelachen door vrienden en kennissen (CGVS p. 18). Er valt dan ook niet in te zien waarom u in Marokko geen hoofddoek zou kunnen dragen, terwijl u dat in België wel doet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de feiten waar u melding van maakte die u overkwamen in België in verband met uw nonkel en uw echtgenoot A. O., te betreuren zijn, maar deze ook buiten het toepassingsgebied vallen van uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van uw vrees opzichts Marokko, uw land van herkomst.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Immers zijn al uw documenten van België en tonen deze uw verblijf-, school- en leeractiviteiten in België aan. Alsook betreffen zij de problemen die u in België had toen u bij uw nonkel en zijn familie in Antwerpen verbleef. Het beroep dat u in 2020 aantekende tegen uw bijlage 38 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat daarop volgde, werd supra reeds uitgebreid besproken. Uw schoolcertificaat van Marokko werd hoger ook reeds besproken. Tenslotte wordt niet betwist dat u in België trouwde met een man.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier kopieën bevinden van uw Marokkaanse paspoort en uw identiteitskaart. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermogen deze stukken geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Het CGVS merkt tenslotte op dat voor een eventuele regularisatie van uw verblijf in België u zich dient te beroepen op de geëigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een appreciatiefout aan alsook de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er wordt in het verzoekschrift ook gewag gemaakt van een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Verzoekster is het niet eens met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst wordt verzoeksters profiel aangestipt. Hierbij wordt gewezen op verzoeksters kwetsbaarheid daar zij het slachtoffer werd van huishoudelijk geweld en op straat belandde. Verzoekster benadrukt verder haar vrees wegens het verzet van haar familie tegen haar huwelijk en haar vervolgingsvrees die is ontstaan na haar huwelijk terwijl de NBMV-procedure in 2020 uitliep aldus vóór haar huwelijk. Verzoekster licht toe dat haar uithuwelijking en haar huwelijk in 2021 de belangrijkste redenen vormen van haar beschermingsverzoek: het project van uithuwelijking in 2018 toont aan dat ze in een omgeving leeft waar de vrijheden van de vrouw met voeten worden getreden en haar huwelijk in 2021 zonder toestemming van haar ouders en familieleden doet redelijkerwijs een reële vrees ontstaan aangezien zij haar familie ten schande heeft gemaakt hetgeen in de Marokkaanse samenleving bijzonder wordt afgekeurd. Daarnaast gaat

verzoekster nader in op het gebrek aan een doeltreffende bescherming van vrouwelijke slachtoffers van (huiselijk) geweld. Verzoekster beklemtoont dat haar vrees verband houdt met haar profiel als vrouw die zich verzet tegen het dictaat van haar familie hetgeen naar behoren moet onderzocht worden.

Voorts gaat verzoekster concreet in op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en licht zij het ontstaan van haar vrees toe alsook haar aankomst in België, haar opleiding en background in Marokko en ten slotte de familieschande en haar angst voor vervolging.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Marokko haar gewelddadige vader en broer. Ze stelt dat haar vader niet meer voor haar wilde zorgen en haar daarom naar België naar haar paternale oom bracht die haar evenwel wou uithuwelijken op haar veertien of vijftiende hetgeen ook haar vader wilde.

Verzoekster stelt buiten België geen plaats te hebben en geen contact meer te hebben met haar familie in Marokko waar ze een slecht leven had en alwaar het onveilig is zonder gelijke rechten voor vrouwen.

Ook heeft verzoekster aangestipt dat haar broer haar heeft bedreigd omwille van haar religieus huwelijk waarvoor haar familie geen toestemming had gegeven.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.4.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeksters claim nood te hebben aan internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat zij sinds 2016 in België verblijft en pas op 5 december 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende:

“Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst in België. Dat u hiermee meer dan zeven jaar wachtte, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees, die volgens uw verklaringen reeds bestond vóór uw vertrek uit Marokko.

U verklaarde dat u asiel heeft aangevraagd einde 2023 op aanraden van Syrische en andere mensen op straat (CGVS p. 15). U vertelde dat u niet eerder asiel vroeg omdat het u aan de nodige informatie ontbrak aangaande deze procedure en u ook niet wist waar het CGVS gevestigd was (CGVS p. 16). Deze verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden. U zei immers dat uw vorige advocaat u had gezegd dat u geen recht had op asiel (CGVS p. 15). Hiermee werd duidelijk dat u vroeger reeds juridische bijstand genoot inzake een eventueel verzoek om internationale bescherming. Bovendien bent u sinds 2016 in België (Verklaring DVZ, vraag 33) en bent u regelmatig met politie en sociale hulpverlening in contact gekomen in België. De politie heeft u zelfs expliciet op de mogelijkheid asiel aan te vragen gewezen toen u bij hen klacht

ging neerleggen (CGVS p. 16). Bovendien blijkt u in 2020 de bijzondere procedure te hebben doorlopen inzake de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en werd u in het kader daarvan gehoord op de DVZ (zie uw stuk 6, arrest RvV dd. 9.11.2020 en uw stuk 7). Deze procedure betreft een specifieke procedure voor nietbegeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en de minderjarige te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. Tijdens deze procedure werd u bijgestaan door een raadsman die u ook op de mogelijkheid van een verzoek om internationale bescherming zou kunnen gewezen hebben. Dat u wel in staat was om de weg tot die procedure te vinden, maar niet tot het CGVS / internationale bescherming doet zeer ernstig de wenkbrauwen fronsen. Tot slot werd u als niet begeleide minderjarige vreemdeling een voogd toegewezen. Deze voogd had u ook kunnen bijstaan bij een asielpcedure (zie uw stuk 2, PV van verhoor dd. 14.03.2019 en uw stuk 6, arrest RvV dd. 9.11.2020). In deze omstandigheden moet besloten worden dat de bewering dat u geen weet zou hebben gehad over de mogelijkheid van een procedure inzake internationale bescherming manifest ongeloofwaardig is, waarmee u uw algemene geloofwaardigheid op de tocht zette."

Verzoekster repliceert dat verweerder volledig verzwijgt dat haar angsten die haar beletten naar Marokko terug te keren, niet zijn ontstaan bij haar aankomst in België maar als gevolg van haar huwelijk in 2021 en de bedreigingen die zij daarna heeft ontvangen. Verzoekster wijst er daarnaast op dat verweerder ook de psychologische en materiële moeilijkheden ontkent waarmee ze te kampen had waarbij nader wordt toegelicht dat zij op 18-jarige leeftijd onder controle kwam van een man die haar mishandelde en zij geen middelen noch familie meer had om op terug te vallen. Ze was erg jong en het kostte haar enige tijd om weer op de been te komen en na te denken over de te volgen procedures, aldus verzoekster.

De Raad stipt aan dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

De vaststellingen onder 2.2.4.3. inzake de opgeworpen vrees die zou zijn ontstaan na haar huwelijk in acht genomen, meent de Raad dat ondanks verzoeksters huidig betoog dat haar uithuwelijking en haar huwelijk in 2021 de belangrijkste redenen vormen van haar beschermingsverzoek, het gegeven dat zij pas in december 2023 op twintigjarige leeftijd een beschermingsverzoek indiende de gegrondheid en ernst van de door haar ingeroepen vrees ondermijnt. Immers beweert verzoekster dat er reeds plannen waren om haar op haar veertiende à vijftiende uit te huwelijken alsook dat er reeds verzet was tegen haar huwelijk in 2021 waardoor zij in 2022 door haar broer zou bedreigd zijn geweest. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster reeds begin van het jaar gescheiden was van haar partner waarna zij werd opgevangen door een gezin dat haar ondersteunt en er geen objectieve stukken voorliggen ter staving van psychologische problemen of moeilijkheden noch kan dit blijken uit het dossier (Vragenlijst, vraag 5; Verklaring DVZ, vragen 29 en 30; persoonlijk onderhoud, p. 8). Zodoende kan verzoekster in deze omstandigheden niet dienstig voorhouden als zou zij omwille van psychologische en materiële moeilijkheden en omwille van de controle van haar voormalige partner ervan weerhouden zijn zo snel mogelijk een beschermingsverzoek in te dienen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal met reden op dat verzoekster minstens tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar verblijfplaatsen in de voorbije jaren:

"U verklaarde in 2016 uit Marokko te zijn weggegaan en nadien nooit meer te zijn teruggekeerd (CGVS p.11). Uit de gegevens van uw Marokkaans paspoort blijkt evenwel wat dit werd afgeleverd op 8 november 2017 in Oujda in Marokko (zie kopie paspoort, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Uit het Schengen visum in dit paspoort blijkt bovendien dat u op 11 januari 2018 in Fes was en op basis van een uitreisstempel op 23 januari 2018 in Nador. Ook blijkt ook zwart op wit dat op basis van uw klachtneerlegging op 14 maart 2019 ten aanzien van de politie van Antwerpen dat u sedert 2018 in België was (PV dd. 14.03.2019 Not. Nr. AN.43.LB.(...)/2019, p. 2, 3e alinea). Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt eveneens dat u sedert maart 2018 in België verblijft (zie uw stuk 6). Het door u op 15 maart 2024 via email toegevoegde schoolcertificaat van Marokko, waaruit blijkt dat u school liep in Marokko tijdens het schooljaar 2016-2017, bevestigt ook dat u na 2016 wel degelijk nog in Marokko bent geweest (zie uw stuk 9). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop u op ontkennde te hebben gezegd dat u sinds 2016 in België was (CGVS p. 19). Dat u leugenachtige verklaringen aflegde over uw moment van vertrek uit Marokko en niet de waarheid sprak toen u verklaarde dat u na uw vertrek nooit meer naar daar was teruggekeerd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees. U sprak alleszins niet de waarheid als u zei dat u sinds 2016 niet meer in Marokko kwam, terwijl het van belang is dat u een correct beeld schetst van uw situatie en uw verblijfplaatsen om uw nood aan internationale bescherming te kunnen onderzoeken (CGVS p.11)."

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster duidelijk een fout maakte of haar verklaringen fout werden neergelegd daar zij inderdaad in 2018 uit Marokko is vertrokken zoals zij heeft bevestigd op het CGVS. Verzoekster verontschuldigt zich voor deze fout die niet met frauduleuze bedoelingen is gemaakt en licht toe dat zij minderjarig was toen ze vertrok (amper 15) en de jaren door elkaar heeft gehaald. Bovendien

geeft verzoekster aan dat zij, te goeder trouw, haar paspoort en andere documenten heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij tot 2018 in Marokko is gebleven.

Door te volharden in haar uiteindelijke verklaringen dat zij tot 2018 in Marokko is gebleven en de neergelegde documenten te benadrukken, kan verzoekster geen ander licht werpen op haar incoherente verklaringen aangaande haar vertrekdatum uit Marokko. Immers stipt de Raad aan dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die hieromtrent eenduidige, consistente en eenduidige verklaringen kan afleggen. De Raad kan niet anders dan samen met verweerder vaststellen dat verzoekster enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en bij aanvang op het CGVS voorhiel op dertienjarige leeftijd (aldus rond 2016) uit Marokko te zijn vertrokken terwijl zij anderzijds in 2019 bij de politie verklaarde sinds een jaar (dus rond 2018) in België te zijn zoals zij uiteindelijk bevestigde en hetgeen ook blijkt uit de neergelegde documenten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar uiterst slechte leefsituatie aangaande haar opvoeding, opvang en opleiding in Marokko:

“De inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) is immers op diverse punten volledig in tegenspraak met wat u vertelde op het CGVS (zie uw stuk 6, arrest RvV dd. 9 november 2020). Deze procedure bij de RvV betrof een uitspraak over het door u ingediende beroep tot vernietiging tegen het bevel tot terugbrenging (de bijlage 38) (zie uw stuk 7). Dit bevel was er gekomen na afloop van de bijzondere procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. U had bij de RvV een beroep tot vernietiging aangetekend tegen de beslissing van de DVZ dd. 24 april 2020 waarbij werd beslist dat de duurzame oplossing niet uit een verblijf in België bestond, maar uit een spoedige terugkeer naar Marokko waar u kon worden herenigd met uw familie (zie uw stuk 6, arrest RvV, p.2-5). De RvV wees uw beroep tot nietigverklaring af als ongegrond (uw stuk 6, arrest RvV, p. 16).

In dit arrest werd door de RvV vastgesteld dat er in Marokko een family assessment werd uitgevoerd waarbij uw vader werd geïdentificeerd en gelokaliseerd (uw stuk 6, arrest RvV, p. 11). Uit dit assessment bleek dat uw vader vond dat zijn kinderen beter af waren in België om daar te gaan studeren (uw stuk 6, arrest RvV, p. 13). Uw vader bleek hiervoor een afspraak te hebben met zijn broer in België en wilde behalve u, ook zijn andere kinderen naar België laten overkomen (uw stuk 6, arrest RvV p. 13). Er werd ook vastgesteld dat u regelmatig en goed contact had met zowel uw vader als uw moeder in Marokko en u zelfs aangaf uw vader te missen (uw stuk 6, arrest RvV p. 11).

Er werd door de RvV vastgesteld dat de DVZ had geoordeeld dat de door u ingeroepen problemen en spanningen onvoldoende ernstig waren om de eenheid van het gezin in twijfel te trekken (uw stuk 6, arrest RvV p. 11). De DVZ had gemotiveerd dat een scheiding met uw ouders enkel in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling kon worden gerechtvaardigd en er in uw dossier daarvan geen sprake was (uw stuk 6, arrest RvV p. 11). Er werd op gewezen dat de redenen voor uw komst naar België eerder van economische aard waren en tot doel hadden om u in België te laten studeren (uw stuk 6, arrest RvV p. 11). In het arrest werd ook nog eens vastgesteld dat uw vader schooldirecteur was, een behoorlijk inkomen en een groot huis had waarmee hij zijn gezin kon onderhouden (uw stuk 6, arrest RvV, p. 12). Uit het onderzoek van een medewerker van het Belgische consulaat dat in Oujda werd gevoerd, bleek dat uw vader geen problemen had om zijn kinderen zelf te onderhouden (uw stuk 6, arrest RvV, p. 12).

Zodoende oordeelde de RvV dat het niet kennelijk onredelijk was dat waar de DVZ op basis van de voorliggende gegevens, waaruit geenszins bleek dat uw vader u niet langer als zijn dochter zou aanvaarden, had geoordeeld dat niet bleek dat de familiale problemen en spanningen die er tussen u en uw vader waren voldoende ernstig waren om de eenheid van het gezin in twijfel te trekken of om aan te nemen dat u niet langer een adequate opvang en verzorging zou kunnen genieten bij uw gezin in Marokko (uw stuk 6, arrest RvV, p. 12).

Bijzonder opmerkelijk: uit dit arrest van de RvV blijkt zelfs dat u zelf niet had betwist dat u tot uw komst naar België steeds school heeft kunnen lopen in Marokko en dat uw school in Marokko zelfs gekend stond als een goede school (uw stuk 6, arrest RvV, p. 13). Er kon zelfs worden aangenomen dat uw vader het belangrijk vond dat u geschoold werd, reden waarom hij u naar België stuurde (uw stuk 6, arrest RvV, p. 13).

De inhoud van dit arrest toonde zwart op wit aan dat wat u vertelde over uw problemen in Marokko met uw vader en het gebrek aan opleiding en de slechte opvoedingssituatie manifest ongeloofwaardig was.

Toen u met de inhoud van dit arrest van de RvV werd geconfronteerd op het CGVS en er op gewezen werd dat u nog steeds contact had met uw ouders en er was geoordeeld dat u kon terugkeren naar Marokko, gaf u op het CGVS toe dat u inderdaad had gezegd dat u terug wilde keren naar Marokko en dat men u had gezegd dat u daar kon studeren en werken, maar dat u eerst een contract wilde zien als bewijs (sic) (CGVS p. 20). Met dergelijke “eerst-zien-dan-geloven” verklaring kon u de pertinente inhoud van het arrest van de RvV uiteraard niet zo maar van tafel vegen.

Na confrontatie dat de RvV vast had gesteld dat de redenen om naar België te komen vooral van economische aard waren geweest om u in België te laten studeren (CGVS p. 20 + uw stuk 6, p. 13, 3e alinea) gaf u aan dat u bij terugkeer niet altijd voor uw moeder in Marokko zou willen zorgen, omdat u zelf ook “een leven” en een job wil hebben en zelf “heel veel dingen” wil kunnen doen (CGVS p. 20). Dergelijke

verklaringen raken inderdaad enkel sociaaleconomische motieven, wat buiten de toepassing van de Vluchtenconventie valt."

Door op te werpen dat haar slechte leefsituatie in Marokko niet de reden is voor haar beschermingsverzoek en verder kritiek te uiten op de vaststellingen van de DVZ gesteund op een onderzoek in het kader van een duurzame oplossing in 2020, brengt verzoekster geenszins concrete en valabele elementen bij die voorgaande omstandige overwegingen, die steun vinden in een arrest van de Raad dat bekleed is met gezag van gewijsde, kunnen ombuigen.

Met betrekking tot de door verzoekster opgeworpen vrees die zou zijn ontstaan na het onderzoek in 2020 en de vrees inzake een gedwongen huwelijk, volstaat het te verwijzen naar de vaststellingen onder 2.2.4.3. (infra).

De Raad treedt vervolgens volgende pertinente bevindingen bij waartegen geenszins dienstig verweer wordt gevoerd:

"Wat uw voorgehouden gebrek aan medische hulp in Marokko betreft, moet worden vastgesteld dat u dit concretiseerde door het niet mogen laten verwijderen van uw melktandjes (CGVS p. 13). Bezwaarlijk kan dit beschouwd worden als gebrek aan noodzakelijke medische hulp die zou kunnen leiden tot bescherming in de zin van de Vluchtelingconventie. Dat u tweemaal in België TBC heeft opgelopen en daarvoor medisch geholpen bent, valt eveneens buiten de scope van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 13)."

Verzoekster slaagt er evenmin in volgende motieven te ontkrachten:

"Dat uw vader u geslagen heeft in Marokko, moet ernstig gerelativeerd worden, want toen u werd doorgevraagd uit te leggen wat uw vader allemaal heeft gedaan, zei u dat hij u één keer geslagen heeft met een steentje op uw voorhoofd toen u zeven à acht jaar oud was (CGVS p. 13). Indien dit al waar zou zijn, is dit feit betreurenswaardig, maar onvoldoende om tot een nood aan internationale bescherming in uwe hoofde te leiden.

Verder gaf u aan dat uw vader uw moeder ook veel heeft geslagen (CGVS p. 13). Voor zover dit echt gebeurd is, is ook dit te betreuren, maar moet vastgesteld worden deze feiten kaderen in gemeenrechtelijke en private familiale sfeer, wat buiten de toepassing van de Vluchtenconventie valt. Bovendien verklaarde u dat uw moeder niet accepteerde dat uw vader een andere vrouw wilde en dat uw moeder en u een tijd opvang in een centrum hebben gehad in Marokko (CGVS p. 14). Met deze verklaring maakte u zelf duidelijk dat ook alleenstaande vrouwen met kinderen hulp kunnen krijgen in Marokko.

(...)

Er kan ook maar moeilijk worden ingezien waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Marokko, terwijl uw jongere zussen daar actueel wel nog steeds blijven (CGVS p. 15). En, dat uw vader niet goed kon omgaan met uw moeilijk karakter toont opnieuw geen vrees aan in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS p. 15).

Er dient ook te worden opgemerkt dat waar u stelt dat u het onmogelijk acht om eender waar in Marokko de bescherming van de overheid in te roepen (CGVS p. 16) dit opnieuw een blote bewering is die u met geen enkel concreet element staft. Uit algemeen beschikbare informatie blijkt dat er in Marokko wel degelijk een werkend gerechtelijk apparaat bestaat waarop u beroep zou kunnen doen. U bracht geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Dat u als volwassen vrouw nergens in Marokko zou kunnen gaan wonen en evenmin geen enkel beroep zou kunnen doen op enige opvang, maakte u evenmin aannemelijk (CGVS p. 16). Zoals supra gesteld, verklaarde u zelf dat u en moeder een tijdje terecht konden bij een opvangcentrum in Marokko (CGVS p. 16). Waarom dit in uw geval bij terugkeer anders zou zijn, maakt u niet aannemelijk.

U zei ook dat u bij terugkeer niet meer naar school zou kunnen gaan in Marokko (CGVS p. 17). U gaf hierbij echter aan niet te weten of er hogescholen of universiteiten zijn in Marokko en u bleek zich hierover ook niet te hebben geïnformeerd (CGVS p. 17). Het is algemeen bekend dat Marokko over een goed uitgebouwd onderwijssysteem beschikt. U toont in het geheel niet aan waarom u daarop geen beroep zou kunnen doen bij terugkeer."

Door te volharden in haar verklaringen en asielmotieven en te wijzen op algemene informatie, brengt verzoekster - die ondertussen meerderjarig is en de nodige onafhankelijkheid toonde door met een man naar keuze te huwen - geenszins dienstige elementen bij die voorgaande concrete motieven die betrekking hebben op haar individuele situatie kunnen ombuigen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing op terechte wijze geoordeeld:

"Dat u niet meer gelovig bent en ook van plan bent om uw hoofddoek niet meer op zetten, wat als gevolg zou hebben dat u gedood zou worden in Marokko, is een zoveelste element in uw relaas dat u op geen enkele wijze aannemelijk maakte (CGVS p. 18). In dit kader gaf u trouwens zelf aan dat u dienaangaande geen probleem zou hebben in een stad in Marokko, maar dit wel een probleem is omdat u van een dorp afkomstig bent en uw ouders streng zijn (CGVS p. 18). Er valt echter niet in te zien waarom u zich niet elders in Marokko zou kunnen vestigen, weg van uw strenge familie en uw conservatief ingestelde geboortestreek. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS droeg u overigens een hoofddoek, waar u als reden voor

opgaf dat u anders wordt uitgelachen door vrienden en kennissen (CGVS p. 18). Er valt dan ook niet in te zien waarom u in Marokko geen hoofddoek zou kunnen dragen, terwijl u dat in België wel doet."

De Raad neemt deze motieven die verzoekster ongemoeid laat integraal over en maakt het tot de zijne.

Waar verzoekster meent kwetsbaar te zijn omdat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld en op straat belandde wordt in de bestreden beslissing ten slotte terecht opgemerkt dat de feiten waarvan verzoekster melding maakte die haar overkwamen in België in verband met haar nonkel en haar (voormalige) echtgenoot A. O., te betreuren zijn, maar deze ook buiten het toepassingsgebied vallen van haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van haar vrees ten opzichte van Marokko, haar land van herkomst.

De Raad concludeert dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de stukken van het dossier en meer bepaald in de door haar geschetste context en afgelegde verklaringen.

2.2.4.3. Verzoekster benadrukt evenwel haar vrees wegens het verzet van haar familie tegen haar huwelijk en haar vervolgingsvrees die is ontstaan na haar huwelijk terwijl de NBMV-procedure in 2020 uitliep aldus vóór haar huwelijk. Verzoekster licht toe dat haar uithuwelijking en haar huwelijk in 2021 de belangrijkste redenen vormen van haar beschermingsverzoek: het project van uithuwelijking in 2018 toont aan dat ze in een omgeving leeft waar de vrijheden van de vrouw met voeten worden getreden en haar huwelijk in 2021 zonder toestemming van haar ouders en familieleden doet redelijkerwijs een reële vrees ontstaan aangezien zij haar familie ten schande heeft gemaakt hetgeen in de Marokkaanse samenleving bijzonder wordt afgekeurd.

Verzoekster weet echter niet te overtuigen.

Zo dient vooreerst aangestipt te worden dat - in acht genomen voorgaande (wel degelijk) pertinente en omstandige vaststellingen (*supra* 2.2.4.2.) die steun vinden in de stukken van het dossier inzake verzoeksters leefsituatie in Marokko - geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster geschetste context van een strenge, conservatieve familiale context in Marokko. Zij slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat zij een gegronde, actuele vrees dient te koesteren voor haar ouders of broer wegens hun verzet tegen haar (religieus) huwelijk te meer zij reeds gescheiden is van deze man en er geen contact meer mee heeft (Vragenlijst van 11 december 2023, vraag 5; persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Bovendien heeft verzoekster bij de DVZ geenszins duidelijk aangegeven dat zij een terugkeer vreest wegens onder meer het verzet van haar familie tegen dit ondertussen stuk gelopen relatie. Het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek aanbrengt. Zij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige en spontane verklaringen aflegt over haar vrees bij terugkeer naar Marokko en de redenen hiervoor. In zoverre verzoekster deze omissie tracht te verschonen door in het verzoekschrift aan te voeren dat er sprake is van een misverstand dat wellicht verband hield met de afwezigheid van een tolk moet opgemerkt worden dat zij op het CGVS evenwel aangaf bij de DVZ alle redenen te hebben kunnen vermelden die een terugkeer naar Marokko verhinderen en dat in het Nederlands, zonder dat kan blijken dat verzoekster nood had aan een tolk gelet op haar kennis van het Nederlands (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde bedreiging door haar broer treedt de Raad bovendien volgende motieven bij:

"Dat uw broer Y. u één keer één bericht heeft gestuurd via WhatsApp waarin hij dreigde u te vermoorden, is een blote bewering (CGVS p. 11). U legt hiervan geen enkel bewijsstuk voor. Bovendien is dit feit, voor zover er al enig geloof aan zou kunnen worden gehecht – quod non – op zich onvoldoende ernstig om een vrees in de zin van de Vluchtenconventie aannemelijk te maken. Het is ook eerder gemeenrechtelijk van aard, aangezien u verklaarde dat uw broer u dit stuurde omdat u de naam van de familie ten schande zou hebben gemaakt (CGVS p. 10). Hier moet aan worden toegevoegd dat na die ene bedreiging van uw broer, uw broer u blokkeerde op de gsm (CGVS p. 14). Letterlijk zei u dat dit alles was en het nadien gedaan was met de bedreigingen (CGVS p. 14). Dus behalve deze ene bedreiging, die dateert van 2022 werd u nadien niet rust gelaten door uw broer en is er verder niets gebeurd (CGVS p. 15). Bijgevolg kunnen deze beweringen niet volstaan om in uw hoofde te gewagen van een vrees bij terugkeer."

Verzoekster laat deze bevindingen volledig ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kan doen.

Met betrekking tot haar vrees wegens een gedwongen uithuwelijking, benadrukt de Raad nogmaals de vaststellingen onder 2.2.4.2. waaruit afdoende is gebleken dat verzoekster geenszins een dergelijke strenge en slechte familiale context in Marokko heeft aannemelijk kunnen maken.

De Raad beklemtoont in dit verband in de eerste plaats dat uit verzoeksters eigen verklaringen en uit de family assessment gevoerd in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet – blijkt dat haar vader een schooldirecteur is die belang hechtte aan de scholing van verzoekster die steeds school heeft kunnen lopen in Marokko (in een overigens goede school) en dat hij ook open stond voor haar terugkeer en onderhoud in Marokko. Ondanks haar poneringen inzake een gedwongen uithuwelijking bleek dat verzoekster tijdens haar minderjarigheid steeds contact heeft gehad met haar familie in Marokko.

De Raad wijst er verder op dat in de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 24 april 2020 werd geoordeeld dat uit de gegevens van het dossier nog geen concrete aanwijzingen blijken dat verzoekster daadwerkelijk zou uitgethuwelijkt worden en het ook bijzonder bevreemdend is dat zij hiervan geen melding heeft gemaakt in haar initiële aanvraag of tijdens haar gehoor bij de DVZ zodat zij niet concreet aannemelijk maakt dat haar thans ingeroepen vrees enige grond heeft.

In 's Raads arrest nr. 243 794 van 9 november 2020 werd deze beslissing van 24 april 2020 bevestigd en werd verzoeksters beroep hiertegen verworpen zodat de voormelde beoordeling definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat haar oom en vader haar wilden uithuwelijken doch zij kan hiermee geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen nu zij ondertussen meerderjarig is, geen contact meer heeft met haar oom (noch vader) en zij overigens vrijwillig kon trouwen met een andere man naar keuze. Bovendien vindt verzoeksters betoog dat zij een klacht indiende tegen haar oom wegens het gedwongen huwelijk geen weerslag in de stukken van het dossier. In het neergelegde proces-verbaal is immers nergens sprake van een gedwongen huwelijk doch maakte verzoekster enkel gewag van slagen en verwondingen alsook geroep omdat er regelmatig problemen zijn zoals bijvoorbeeld over gsmgebruik. Nergens uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster een klacht indiende omwille van een gedwongen huwelijk noch zijn er hierbij indicaties van een uithuwelijking. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in dit proces-verbaal kan gelezen worden dat verzoekster mocht studeren en niet diende te helpen in het huishouden (cf. groene map met documenten, proces-verbaal van verhoor, p. 2).

Ook kan nog dienstig worden opgemerkt dat verzoekster nog twee zussen heeft in Marokko waaromtrent geen plannen tot uithuwelijking blijken hoewel een zus reeds veertien jaar is, de leeftijd waarop blijkens haar verklaringen voor verzoekster plannen werden gemaakt om haar uit te huwelijken (Verklaring DVZ van 11 december 2023, p. 9; Vragenlijst, vraag 5; persoonlijk onderhoud, p. 15).

Zodoende liggen actueel evenmin concrete aanwijzingen voor die wijzen op plannen om verzoekster, die ondertussen meerderjarig is en financieel niet meer afhankelijk is van haar oom noch vader, uit te huwelijken.

Ten slotte herhaalt de Raad dat, ondanks verzoeksters huidige betoog dat haar uithuwelijking en haar huwelijk in 2021 de belangrijkste redenen vormen van haar beschermingsverzoek, zij pas in december 2023 op twintigjarige leeftijd een beschermingsverzoek indiende hoewel ze beweert dat er reeds plannen waren om haar op haar veertiende à vijftiende uit te huwelijken en hoewel ze beweert dat er verzet was tegen haar huwelijk in 2021 waardoor zij in 2022 door haar broer zou bedreigd zijn geweest.

Verzoeksters afwachtende houding kan zodoende niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees.

2.2.4.4. De door verzoekster op het CGVS neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen die de Raad bijtreedt en die door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.4.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters verklaringen thans geweld van haar vader en broer te vrezen niet weten te overtuigen nu de beweemde problemen niet aannemelijk en gegrond blijken. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekster dat zij in Marokko geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU